

My jsme byli na hodině dějepisu, kterou učil profesor, který měl na starost i celý výměnný pobyt. Líbilo se nám a zároveň nás zaujalo, že v jeho hodině bylo úplné ticho – nikdo si nepovídal, neležel na lavici nebo dokonce byl na mobilu. Všichni pracovali (vyučující jim dal text na přečtení a samostatnou práci). V hodině byla velká interakce učitele s žáky. Profesor pokládal otázky a studenti se hlásili a odpovídali mu. V hodině mluvili téměř všichni. Zdálo se, že studenty učivo zajímá, chtějí se vzdělávat a dozvědět se víc.... Nebo se tak alespoň tvářili. Každopádně vyučující měl u nich respekt a autoritu, tudíž celá hodina probíhala v klidu a nemusely se řešit žádné problémy.

Ve Francii jsem navštívila hodinu španělského a francouzského jazyka.

Hodina cizího jazyka probíhala podobně jako v Česku. Žáci vyplňovali různé pracovní listy společně s poslechem a porozuměním videa. Na hodině francouzštiny probíhala příprava k maturitě - byl rozebírán citát, se kterým se dále pracovalo - Citát byl inspirovaný dílem Deklarace práv ženy a občanky od francouzské spisovatelky a průkopnice feminismu Olympe de Gouges. Na závěr měli žáci napsat disertační text na toto téma.

Dle mého jsou zde studenti soustředěnější a méně vyrušují při hodinách.

Ve Francii jsme navštívily 2 vyučovací hodiny, konkrétně zeměpis a španělštinu. Třída se chovala slušně, celou dobu dávali pozor, pracovali, soustředili se a ptali se na doplňující otázky. Z paní profesorky na zeměpis šel značný respekt, proto byla hodina opravdu klidná a všichni pracovali s pracovním listem, který byl zaměřený na hospodářství v různých částech světa.

Na španělštině dělali ve dvojicích projekt o emigraci, zpracovávali mapu na počítačích a skupinky si navzájem mezi sebou radily a pomáhaly.

Škola ve Francii byla podle mě mnohem klidnější a víc soustředěnější než v Česku. Na studentech je vidět, že mají chtíč se učit, že je škola baví a věnují jí čas i doma.